

HỒI THỨ BẢY

Hỏa Mệnh Di Tông Nhiều Bí Ẩn Luyện Hỏa Đàn Thảm Họa Phát Sinh

N

ến lượt hai nhân vật một già một trẻ xuất hiện và cùng đứng nhìn lớp lân hỏa vẫn phập phồng cháy phát ánh xanh.

Lão nhân khe khẽ gọi:

- Lão Hữu? Có nhận ra ta chẳng, Hữu Hộ Sứ?

Tận trong cùng lớp hỏa lân hỏa lập tức phát ra chuỗi thanh âm khô sắc như thể tiếng từ các vật cứng do chạm nhau mà thành:

- Họ Sầm người dù có cháy thành than ta cũng không bao giờ nhận lầm. Hóa ra là người cùng tiểu oa nhi kia từ nãy giờ vẫn nấp ở sau tảng đá thứ ba tính từ bên hữu qua?

Sầm Dịch Quân cười cười:

- Thính lực của lão Hữu người sau ba mươi năm càng thêm tinh tường. Huống hồ ta biết thế nào cũng bị người phát hiện. Nhưng dù sao lão Hữu người chí ít hãy tỏ ra lễ độ phần nào với nhân vật đang đứng cạnh ta. Vì đây là nhân vật ắt lão Hữu không bao giờ ngờ sẽ được Sầm Dịch Quân ta tìm thấy. Đó là...

Giọng khô sắc đã lập tức phát ra ngăn lời Sầm Dịch Quân:

- Thật như thế ư? Vẫn hãy mau vào trong này chờ ta một lúc. Ta sẽ nhanh chóng quay trở lại, ngay khi thu xếp xong mọi việc thật chu tất. Vào đi.

Cùng lúc này lớp lân hỏa vụt tắt ngấm, trả lại cho khung cảnh vốn có chỉ là một đoạn xuyên sơn đạo bình thường và cơ hồ không thể nào phát hiện lửa lân hỏa đã từ đâu xuất phát.

Sầm Dịch Quân ung dung tiến bước vào đoạn xuyên sơn đạo và lên tiếng giải thích với gã đi bên cạnh:

- Lão Hữu vẫn luôn có tính khí như thế. Hỉ nộ thất thường và nhất là khi đã quyết định làm gì thì cứ thế hành động ngay, chẳng đợi nghe bất luận ai nói hết câu. Tiểu thiếu gia tốt hơn hãy tập chịu đựng cho quen dần tính khí của lão Hữu.

Gã kinh nghi:

- Tiền bối muốn ám chỉ Hữu Hộ Sứ lúc này đã bỏ đi rồi? Nhanh đến thế sao?

Sâm Dịch Quân đáp:

- Không ai thông thạo địa hình ở đây bằng lão Hữu. Huống hồ về khinh công, lão Hữu vẫn luôn là đệ nhất cao thủ so với bốn giáo.

Gã nghi hoặc nhìn quanh quất:

- Nhưng Hữu Hộ Sứ còn bận việc gì đến phải vội đi như vậy?

Sâm Dịch Quân chợt ngoác người theo một lối rẽ bên tả:

- Còn việc gì nữa nếu chẳng phải lo ngăn ngừa mọi kẻ tuy không được mời nhưng vẫn đến? Và lẽ ra lão Hữu đã ngay lập tức tiến hành. Chỉ vì lão phát hiện hãy còn lão phu và tiểu thiếu gia vẫn ẩn nấp chưa lộ diện, lão mới cố nán chờ. Nếu không, bọn người của lão Nam Cung Nhất Hiệp đâu dễ dàng bỏ đi. Trái lại, những trò đùa của lão Hữu nhất định vẫn còn tiếp diễn.

Gã nhớ lại cái chết của Doãn Kha:

- Sát nhân hại mạng đối với Hữu Hộ Sứ chỉ là một trong những trò đùa vô hại ư?

Sâm Dịch Quân dừng chân:

- Bảo là đùa vì lão Hữu nào dám manh động tự xuất đầu lộ diện. Thế nên đành dùng cách hí lộng, giả quỷ, giả thần, thoát ẩn thoát hiện, gây ở chỗ này một ít náo động, tạo ở chỗ kia một vài việc kinh tâm. Và mục đích tối hậu vẫn là hoàn thành sứ mệnh đã được ngoại tổ của tiểu thiếu gia di lệnh phó thác cho lão Hữu.

Gã cũng dừng chân vì mục quang chợt bắt gặp ba thi thể ai đó tình nghịch đặt nằm chồng lên nhau thành một đồng gối ngộn:

- Là những đệ tử Điểm Thương phải vừa mới bị thất tung?

Sâm Dịch Quân đang đưa mắt nhìn đầu đó ở trên cao:

- Luyện Hỏa Đàn dù sau ba mươi mấy năm được giáo chủ bốn giáo phát hiện thì cho đến nay ắt hẳn vẫn còn là nơi chốn bất khả xâm phạm, chẳng một ai có thể đặt chân đến nếu như không được Hỏa Thần Công Hộ Thể?

Gã kinh ngạc, cũng nhìn theo lão Sâm Dịch Quân:

- Ngay trên đó là Luyện Hỏa Đàn? Có phải là nơi văn bối phải đến để đăng đàn tiếp vị?

Sâm Dịch Quân âm ừ:

- Cũng còn một cách để tiểu thiếu gia tiếp vị nếu như không thể hoặc không dám đăng đàn. Đó là phải làm sao có thể phát ra lệnh hiệu triệu, quy tụ chí ít cỡ một trăm giáo đồ bốn giáo trở lên, họ hiện thất tán khắp nơi và đều tự che giấu tung tích, thật không dễ nhận biết xuất xứ thật của họ. Và nếu được tất cả bọn họ đồng thanh tương ứng, cùng thừa nhận tư cách tiếp vị của tiểu thiếu gia, thì tiểu thiếu gia nghiễm nhiên trở thành giáo chủ bốn giáo.

Gã gượng cười:

- Điều đó có phải hiển nhiên là bất khả? Vì tất cả đều che giấu và giữ kín tung tích. Huống hồ chẳng phải bất luận ai cũng nhận biết dấu hiệu của Hỏa Mệnh Di Tông. Trừ phi hãy còn vật nào khác thật đủ uy lực để phát lệnh hiệu triệu. Đúng chẳng?

Giọng khô sắc bỗng đột ngột vang lên:

- Không sai. Đó chính là Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo và phải gồm đủ hai mảnh âm dương, gọi là Âm Hỏa Lệnh và Dương Hỏa Lệnh. Tiếc thay cả hai mảnh hiện vẫn còn được đặt ngay trên Luyện Hỏa Đàn. Nếu thật là tiểu thiếu gia, xin hãy cho bốn sứ nhìn thấy Di Tông Hỏa Mệnh.

Gã đã quay lại ngay khi thoát nghe thanh âm của giọng khô sắc. Và gã ngỡ ngàng do phát hiện chủ nhân của giọng khô sắc chỉ là một lão nhân không những thấp quá người, cao chưa đến ngang vai gã, mà còn có một cái đầu cực to, lại trọc bóng vì chẳng một sợi tóc nào được mọc lên.

Do ngỡ ngàng nên gã bất động, thế nên phải nghe ngay tiếng càu gắt của Đại Đầu Lão Nhân:

- Có phải hay không phải tiểu thiếu gia nào.

Gã cố nén tâm trạng kinh tởm đang lén đến với gã bằng cách vội vàng phanh mở phần ngực áo:

- Phải hay không vết sẹo này là Hỏa Mệnh Di Tông?

Thái độ gay gắt của gã không làm Đại Đầu Lão Nhân nao núng. Bằng chứng là Đại Đầu Lão Nhân vẫn tiếp tục cật vấn:

- Vết sẹo ấy... được rồi, và phải chăng suốt thời gian qua đã có khá nhiều điều đúng khốn khổ, nhất là mỗi khi bị đối phương gây nội thương?

Gã chợt hiểu và lần đầu tiên bị chấn động đến nỗi có cảm giác lạnh khắp người với nguyên nhân chỉ là vì vết sẹo:

- Ý muốn nói chính là vì vết sẹo, à không, mà là nhờ Hỏa Mệnh Di Tông nên mỗi khi bị nội thương tại hạ vẫn tự khôi phục cho dù chẳng cần phục đan hoặc tọa công điều trị?

Đại Đầu lão cũng để lộ một thoáng chấn động:

- Tốt lắm. Nhưng dù Hỏa Mệnh Di Tông là điều vạn lần khó bề giả mạo và nhất là càng không thể đề cập đúng công năng hiệu dụng nếu như bản thân chưa thật sự trải qua, thì hãy còn biện pháp cuối cùng để phân định hư thực. Đây là...

Sâm Dịch Quân vụt cười:

- Ấy, đừng vội như thế. Tóm lại lão Hữu cũng phần nào minh bạch về lai lịch đích thực của tiểu thiếu gia?

Đại Đầu Lão thở khi một tiếng:

- Nhưng bốn Hữu Sứ chưa thể nhất nhất tuân lệnh theo đúng bối phận giữa giáo chủ và thuộc hạ. Vì hãy còn...

Sâm Dịch Quân ngắt lời:

- Hiển nhiên tiểu thiếu gia vẫn hiểu điều đó. Ý của ta chỉ muốn giải tỏa bớt phần nào tâm trạng hãy còn nghi ngại và quá ngăn cách đến mức độ lạnh nhạt giữa tiểu thiếu gia cùng lão Hữu. Thôi nào, ắt lão Hữu biết rõ ta muốn nói gì rồi.

Hữu Hộ Sứ Đại Đầu lão lần đầu chịu thay đổi cách xưng hô:

- Xin được thỉnh giáo tính danh tiểu thiếu gia?

Gã đáp hồ hững:

- Hữu Hộ Sứ tiên bối chớ quá khách sáo. Tại hạ họ Phong, Phong Gia Liêm.

Phản ứng của Hữu Hộ Sứ Đại Đầu Lão thật giống với Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sâm Dịch Quân độ nào:

- Ất hẳn thiếu gia luôn nhận mọi giáo huấn rất nghiêm nhặt có thể bảo ngay từ lúc còn rất bé?

Sâm Dịch Quân đáp lời thay:

- Hỏa Y Tả Hộ Sứ đã nhận lệnh chủ nhân gia, đành ủy thác tiểu thiếu gia kể từ thuở mới lên bốn lên năm cho một đôi phu phụ cũng phần nào đó tạo được một

ít uy danh trên giang hồ được gọi là Yến Oanh Song Kiếm Lưu Thanh Sử. Vị tất Hữu Hộ Sứ từng nghe về danh xưng này.

Nhưng trái với ý nghĩ của Sầm Dịch Quân, Hữu Hộ Sứ Đại Đầu lão lại gật gù:

- Là gã Lưu Vạn Thế gần đây có làm cho bọn danh môn chính phái phần nào bận tâm vì Sầm Vương Vạn Niên? Nhưng có thật họ Lưu đã đắc thủ linh vật?

Vì biết rõ Sầm Dịch Quân khó am hiểu chuyện này nên Phong Gia Liêm lên tiếng:

- Và cũng vì Sầm Vương Vạn Niên do chính tại hạ giúp Lưu sư phụ tìm thấy nên hậu quả là toàn trang Bách Thảo lâm thảm họa diệt môn.

Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ cười cười:

- Nghĩa là những công năng hiệu dụng từ Hỏa Mệnh Di Tông đã bị Lưu Vạn Thế phát hiện và lợi dụng? Xem ra gã cũng khá vì biết cách lấy lại phần nào bù vào công ân cứu mang dung dưỡng tiểu thiếu gia. Vậy thì thảm họa diệt môn gì đó vị tất gây phương hại cho chính bản thân gã.

Phong Gia Liêm kinh nghi:

- Hữu Hộ Sứ tiền bối cũng biết bản thân tại hạ cơ hồ luôn khắc ký với bất luận loại linh đan nào? Là vì Di Tông Hỏa Mệnh ư? Tuy nhiên Lưu sư phụ đã thật sự lâm thảm tử, kể cả Sầm Vương Vạn Niên cũng không thể bảo toàn.

Đại Đầu lão cau mày và lắc đầu quầy quậy:

- Nếu là vậy, gã họ Lưu cũng phần nào còn kém. Âu cũng là nguyên do để giải thích rõ thêm về tâm tính hiện có của tiểu thiếu gia.

Phong Gia Liêm động tâm:

- Tâm tính của tại hạ thì liên quan gì?

Đại Đầu Lão không đáp, trái lại chột nói lảng sang chuyện khác bằng cách đột ngột hỏi lão Sầm:

- Khi nãy, lúc quay lại, ta như có nghe họ Sầm người loáng thoáng nói về trạng thái bất khả xâm phạm của Luyện Hỏa Đan ?

Sầm Dịch Quân tủm tỉm cười:

- Ta chỉ muốn biết lão Hữu người cho đến tận hôm nay đã có thêm nhận định gì khác chưa, về uy lực bất khả xâm phạm của Luyện Hỏa Đan?

Đại Đầu Lão chép miệng:

- Bốn giáo e khó thể quang môn phục phái nếu ngày nào còn chưa tìm thấy một nhân vật thật sự đủ bản lĩnh để nhập Luyện Hỏa Đàn và thu hồi Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo. Hoặc nói cách khác, uy lực từ Luyện Hỏa Đàn dù sau bao nhiêu năm hiện hữu tồn tại vẫn không có dấu hiệu giảm đi. Họ Sầm người nếu muốn minh bạch thì hãy xem đây.

Và trước mắt gã Phong Gia Liêm, Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ chỉ hất tay một lượt là lập tức xuất hiện một đạo nhu lực cuộn vào một trong ba thi thể gã đã nhìn thấy. Và thi thể này cứ thế lao vút lên cao, sau đó thì chuyển hướng, để đột ngột sa vào một chỗ nào đó khuất lấp trên vách đá.

“Vút! ”

Vừa lúc thi thể nọ ngã đã sa vào đầu đó mất hút thì bất ngờ chính từ chỗ đo của vách đá bỗng tuôn phụt ra một quang lửa cực to nửa đỏ nửa xanh. Và chớp mắt sau, quang lửa như chiếc lưỡi của quái vật khổng lồ liền co rút vào mất hút, chỉ lưu lại giữa khoảng không bao la toàn là mùi cháy khét và còn khăm khảm thật khó ngửi.

Gã Phong Gia Liêm vội bế kín hô hấp, và hoảng kinh lên tiếng hỏi:

- Phải chăng đây là do thi thể nọ bị thiêu hủy mà ra?

Đại Đầu lão gật đầu:

- Là mùi rất khó ngửi, đúng không? Nhưng đừng lo. Vì một là do sức hỏa nhiệt ở trên đó cực nóng, ta từng lưu tâm để ý nên đoán chắc chỉ sau khoảng thời gian độ nửa tuần trà là toàn bộ thi thể kể cả xương cốt cũng bị hủy thành tro. Và hai là bất luận ai hể ngửi lần đầu đều như vậy. Không như ta, do ngửi mãi đâm quen, đến nỗi chỉ khó chịu nếu để vắng quá lâu chẳng được ngửi lại.

Gã suýt nôn ọe nhưng cố dằn:

- Nếu là vậy, có phải những nhân vật lúc nãy cũng đã bị Hữu Hộ Sứ đuổi theo hạ thủ, định sẽ dùng họ như vật thử nghiệm để xem khi nào uy lực trên Luyện Hỏa Đàn giảm đi?

Đại Đầu Lão bật cười:

- Đâu dễ như thế một khi bên cạnh chúng hãy còn đó lão Nam Cung Phách Nhất Hiệp có bản lĩnh chẳng thể xem thường. Bất quá ta chỉ tạm tạo ra một địa điểm khả nghi khác và cố tình để chúng phát hiện. Chỉ như thế chúng ta mới có đủ thời gian, vì bốn giáo cùng nghị kế mưu đồ cơn quang phục.

Sầm Dịch Quân chợt chép miệng:

- Uy lực của Luyện Hỏa Đan quả thật chẳng hề suy yếu. Và bốn giáo nếu muốn quang môn phục phái ắt chỉ còn mỗi một kỳ vọng là dựa vào chính bản thân tiểu thiếu gia.

Gã giật mình:

- Vãn bối?

Sầm Dịch Quân gật đầu:

- Lệnh ngoại tổ giáo chủ từng di lệnh, chỉ có Hỏa Mệnh Di Tông là đủ uy lực giữ vẹn toàn cho duy nhất một nhân vật tiến nhập vào Luyện Hỏa Đan. Cũng là phương cách đăng đàn tiếp vị, thu hồi Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo, tỏ rõ uy quyền của bậc giáo chủ, hiệu triệu giáo chúng, tiến hành đại sự chấn hưng, trùng chỉnh uy phong bốn giáo.

Gã cảm thấy khó tin, toan hỏi lại, bỗng nghe Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ gằn giọng:

- Chỉ mới đây thôi, trước sau đã ba lần tiểu thiếu gia như có ý bất nhẫn đối với hành vi của ta, chỉ là loại bớt đối phương, báo thù rửa hận phần nào cho bốn giáo. Đúng chẳng?

Gã đã bị Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ chộp đúng yếu điểm:

- Tại hạ chỉ không tán thành với những thủ đoạn thật sự quá bất minh của Hữu Hộ Sứ.

Đại Đầu Lão lạnh giọng:

- Tiểu thiếu gia đừng tìm lời phủ nhận. Vì kỳ thực chỉ đối với bộ hài cốt của gã Doãn Kha thôi, thế mà khi tiểu thiếu gia đi ngang qua vẫn cứ tỏ ra day dứt. Chứng tỏ gã họ Lưu đã vô tình làm hỏng tiểu thiếu gia, có thể tiểu thiếu gia sau này e chẳng đủ độc ác để bốn giáo tiến hành cho bằng được sứ mệnh phải báo thù.

Gã hết đường chống chế:

- Nhưng cũng do Hữu Hộ Sứ đối xử quá hà khắc với kẻ thù. Đừng quên, hễ chết là hết, nữ nào Hữu Hộ Sứ vẫn nhẫn tâm tiếp tục hành xử đến cả thi thể họ?

Đại Đầu Lão phá lên cười:

- Phàm những ai có tâm nguyện báo thù cho bốn giáo đều luôn ước ao mong sớm có ngày thu hồi lại Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo hầu đủ tư cách tiến hành đại sự. Và vì ta cũng có ý nguyện như thế, nhất là do thời gian chờ đợi quá

lâu, nên không thể không nghĩ cách, cho dù phải dùng thật nhiều những thi thể kẻ thù, miễn sao sẽ có lúc đạt ý nguyện. Tiểu thiếu gia lẽ ra phải hài lòng thay vì cứ mãi tỏ ý bất bình.

Gã thở ra:

- Nghĩa là tại hạ phải đích thân tự tiến lên Luyện Hỏa Đàn?

Đại Đầu Lão gằn giọng:

- Với điều kiện tiểu thiếu gia phải thật ý, quyết báo thù cho bốn giáo.

Gã gật đầu:

- Nhưng sẽ tiến hành theo cách của tại hạ. Ý tại hạ muốn nói, vì sẽ là giáo chủ bốn giáo, tại hạ quyết không chấp nhận bất kỳ thái độ bất tuân nào.

Đại Đầu Lão chột nheo mắt:

- Nếu vậy tiểu thiếu gia cần phải lưu lại Luyện Hỏa Đàn chí ít là một tuần trăng.

Gã giật mình:

- Để làm gì?

Sầm Dịch Quân xen vào cùng với cử chỉ gật đầu thừa nhận:

- Để luyện cho đến đắc thành thần công cái thể của bốn giáo. Đây là điều trước kia lệnh ngoại tổ cũng hành động tương tự.

Gã cau mày:

- Ở Luyện Hỏa Đàn có lưu công phu tuyệt kỹ ư?

Sầm Dịch Quân bảo:

- Không thể nào khác. Bằng không, đâu thể bảo đó là tuyệt kỹ chỉ một mình giáo chủ bốn giáo mới đủ tư cách luyện?

Đại Đầu Lão chột cười nhẹ:

- Nhưng thoát tiên tiểu thiếu gia cần đủ đởm lược và nhất là bản lĩnh vượt thắng uy lực của Luyện Hỏa Đàn. Và sau đó, nếu cần phải tuân tự hành động như thế nào thì cứ yên tâm, vì ta đã có sẵn mọi sắp đặt.

Gã đưa mắt nhìn lên cao:

- Tại hạ e không đủ bản lĩnh khinh công để có thể dễ dàng vượt đến độ cao ngàn ấy.

Đại Đầu Lão quả nhiên đã có sắp đặt:

- Ta sẽ giúp. Cũng như vừa nãy đã làm cho thi thể nọ bay lên. Tuy nhiên, sẽ là một thiếu sót trầm trọng nếu bây giờ ta không giúp tiểu thiếu gia biết cách vận dụng Hỏa Thần Công Hộ Thể.

Gã ngạc nhiên:

- Có phải ý muốn nói tại hạ tuy đã có sẵn thần công nhưng chưa hề biết cách vận dụng?

Đại Đầu Lão luôn tỏ ra miễn cưỡng và rất chu đáo:

- Cần phải hiểu lúc đặt Hỏa Mệnh Di Tông ẩn tàng vào nội thể tiểu thiếu gia thì kèm theo đó cũng là toàn bộ chân nguyên nội lực của người thi triển Hỏa Mệnh. Thế nên, đó là căn nguyên khiến tiểu thiếu gia trước đây dù lần nào bị nội thương vẫn tự khôi phục. Và nếu tiểu thiếu gia có phần nào lưu tâm ắt chẳng thể không nhận thấy cứ sau mỗi lần thương thể tự khôi phục thì cũng là lúc chân nguyên nội lực tự tăng tiến. Và bây giờ, do tuân theo di lệnh được giao phó, ta sẽ truyền đạt một khẩu quyết, sau đó là giúp tiểu thiếu gia vận hành và dung hòa hai loại chân nguyên, một do sẵn có với một còn lại đã do chính tiểu thiếu gia tự luyện. Rõ chưa?

Gã bồi hồi xúc cảm và tận đáy lòng chợt dấy lên một nỗi niềm cảm kích dành cho hai đấng sinh thành vẫn chưa biết mặt và không hề trông mong sau này sẽ còn cơ hội trùng phùng:

- Xin đa tạ...Hữu Hộ Sứ tiên bối.

Lúc lão Hữu Hộ Sứ Đại Đầu Lão đang truyền đạt khẩu quyết cho gã, chợt có thanh âm của Nam Cung Nhất Hiệp rành rọt vang đến:

- Quả nhiên tiểu cô nương họ Liễu đoán không sai. Kỳ thực mọi diễn biến đều do lũ tàn dư Hỏa Thần Giáo hí lộng. Hừ.

Sầm Dịch Quân giật mình, lập tức hạ thật thấp giọng:

- Để ta đối phó, cho dù kể như khó thể tiếp tục che giấu hành tung. Lão Hữu hãy lo thành toàn cho tiểu thiếu gia, miễn sao hoàn thành sứ mệnh là được.

Và Sầm Dịch Quân bật lao ra ngoài:

- Ai? Có phải là Nhất Hiệp Nam Cung Phách? Sao lại hồ đồ, bảo Sầm mỗ là tàn dư Hỏa Thần Giáo? Hoặc giả ngoài bọn danh môn chính phái các người thì bất luận ai khác hể đặt chân đến đây cũng đều bị bọn người cố tình gán ghép như

thế? Há lẽ Sầm mỗ không có quyền mơ nghĩ đến chuyện phát hiện thần công cái thế như tất cả bọn người? Lẽ nào lại như vậy? Ha...ha...

Có tiếng Nam Cung Nhất Hiệp bật kêu:

- Là người, ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lịch Sầm Dịch Quân?

Phát hiện gã phân tâm, Hữu Hộ Sứ Đại Đầu Lão khế nạt:

- Nếu bốn giáo sớm bộc lộ tung tích, mọi cơ hội kể chẳng còn, kể cả cơ hội cho tiểu thiếu gia đăng đàn luyện công. Hãy chú tâm ghi nhớ khẩu quyết. Vì bản thân bốn hộ sứ cũng chưa tiện lộ diện lúc này.

Gã vội vàng đáp:

- Tại hạ đã ghi nhớ tất cả, chờ Hữu Hộ Sứ giúp thành toàn những gì còn lại mà thôi.

Đại Đầu Lão thật sự ngạc nhiên:

- Nếu vậy..., khá lắm. Tư chất của tiểu thiếu gia e chẳng kém gì lệnh tôn năm xưa. Nào, hãy để ta thực hiện phần việc còn lại. Đừng kinh hãi đấy.

Tuy đã nghe dặn nhưng ngay khi được Hữu Hộ Sứ Đại Đầu Lão trút chân nguyên do quá đột ngột và nhất là lực đạo truyền vào quá uy mãnh, khiến gã vẫn phải giật nảy người.

Diễn biến theo đó cũng như thế là Đại Đầu Lão dù đang truyền lực vẫn bất thần đẩy bật thân hình gã lên cao:

- Lên!!

Gã quá giật mình, đến nỗi bản thân cơ hồ mất hết nhận thức.

“Vút!”

Và khi nhận thức qui hồi quay trở về thì gã chẳng còn bất kỳ phản ứng nào nữa ngoài việc tự mỉm cười, cũng phần nào tự mai mỉa bản thân vì phát hiện dù đang đứng ngay giữa một Hỏa Thạch Động với xung quanh tứ bề là lửa xanh lửa đỏ cuộn cuộn nhưng vẫn hoàn toàn bình ổn, kể cả cảm giác bị lửa ở Hỏa Thạch Động nung nóng gã cũng không có cảm nhận.

Chợt giọng khô và sắc của Hữu Hộ Sứ Đại Đầu Lão vẫn từ đâu đó rót vào tai gã:

- Đứng chân chừ nữa. Ngay trước mặt đã là Luyện Hỏa Đàn. Đặt bên trên chính là nhị Thần Lệnh Âm Dương Trấn Hỏa Giáo. Tiểu thiếu gia thoát tiên hãy mau thu hồi cả hai và phó giao nhanh cho ta.

Gã kinh nghi, thoáng quay lại phía sau:

- Úy! Hữu Hộ Sứ cũng có thể tiến nhập Luyện Hỏa Đàn?

Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ quả nhiên đang đứng ngay sát phía sau lưng gã và cái đầu vừa to vừa trọc bóng của lão đang lúc lắc phản bác:

- Đây là điều chẳng một ai am hiểu ngoài ta, rằng tính năng kháng hỏa của Hỏa Mệnh Di Tông còn nhất định giúp ích thêm cho một người đi theo nữa. Chỉ là để hỗ trợ cho tiểu thiếu gia và sắp đặt mọi điều cần thiết ngay lúc bắt đầu khởi luyện thần công. Tiểu thiếu gia hãy nhanh lên.

Quả nhiên lời của Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ hoàn toàn không sai. Vì khi gã tiến nhanh đến một Thạch Hỏa Đàn thì thủy chung luôn bám sát theo phía sau chính là Đại Đầu Lão với từng bước chân không hề chậm.

Trên mặt Thạch Hỏa Đàn là hai mảnh đá vuông vức, màu đen, nhờ đó bộc lộ rõ lên nhiều thật nhiều những hàng tự dạng nhỏ li ti màu trắng với mỗi mảnh có ba chữ thật to được khắc theo lối chữ Triện: Trấn Hỏa Lệnh.

Gã chưa kịp nhặt đã nghe Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ thúc hối:

- Nhanh lên. Vì ta e khó thể chi trì lâu hơn, hướng hồ lão Sầm ở dưới đó như đã đến lúc nguy khốn, rất cần có thêm ta tiếp ứng. Và nhớ, ngay khi thu hồi xong, tiểu thiếu gia phải lập tức ngồi tọa công trên mặt Thạch Đàn. Chính vì thế nơi này mới được gọi là Luyện Hỏa Đàn.

Gã thực hiện theo, nghĩ là vừa chuyển giao hai mảnh Thiết Thạch cho Đại Đầu Lão vừa lập tức ngồi xuống ngay trên mặt Thạch Đàn.

Kể cũng quái lạ, gã có cảm nhận mặt Thạch Đàn không hề nóng, cho dù vẫn luôn bị lửa xung quanh nung nóng lưu niên.

Nhận được hai mảnh Thiết Thạch, cũng lạ là Đại Đầu Lão không có dấu hiệu bị phỏng tay, Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ ngay lập tức lùi nhanh trở lại vượt hẳn ra bên ngoài, nghĩa là chỉ mấp mé phạm vi Luyện Hỏa Đàn.

Điều đó làm gã yên tâm vì vẫn còn Hữu Hộ Sứ Đại Đầu Lão đứng ở đó để nghe gã lên tiếng hỏi:

- Tại hạ phải hành động gì tiếp theo? Hoặc giả nếu luyện công thì đâu là kinh văn để có thể theo đó luyện?

Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ chợt tự nhìn vào hai mảnh Thiết Thạch trong tay:

- Ta quên cho tiểu thiếu gia biết kinh văn của thần công được lưu trên hai mảnh này. Nhưng bây giờ thì muộn rồi, ta không thể tiến vào. Hay là tiểu thiếu gia chịu khó tự đi đến chỗ ta để nhận lại?

Gã có cảm giác bất ổn:

- Hữu Hộ Sứ cứ ném trở lại cho tại hạ cũng được. Nào!

Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ lắc đầu:

- Không được. Vì ngay lúc này chỉ nhờ Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo mới có thể giúp ta đủ năng lực đứng nán lại. Nếu ném cho tiểu thiếu gia thì ngay lập tức ta sẽ bị hỏa thiêu giống như thi thể lúc nãy. Tiểu thiếu gia xin đừng làm khó nữa hãy tự tiến ra nhận lấy.

Đây là lời giải thích thật thuận tai, gã đành đứng lên.

Nhưng vừa lúc gã sắp ly khai mặt Thạch Đàn thì chính bản thân Thạch Đàn chợt lắc lay chuyển động khiến gã thất kinh:

- Không ổn rồi. Mặt Thạch Đàn còn là chỗ phát động cơ quan. Tại hạ nhất thời không dám ly khai. Hay là phiên Hữu Hộ Sứ đọc ta lên cho tại hạ nghe cũng được.

Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ cũng tỏ ra kinh hoảng, đành đáp ứng theo đề xuất của gã:

- Tiểu thiếu gia nói thật chứ? Được rồi, để ta đọc. Thoạt tiên là kinh văn của nội công tâm pháp, như thế này...

Đang khi nghe Hữu Hộ Sứ Đại Đầu Lão đọc kinh văn thì bản thân gã cũng không ngừng cảm nhận trạng thái lắc lay tự chuyển động của Thạch Đàn. Bởi đó, lúc Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ đọc cho gã nghe chưa được bao nhiêu thì chính gã đã tự bật kêu, làm cắt ngang lời Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ đọc:

- Ồi...

Đại Đầu Lão rất lo cho gã:

- Sao thế?

Gã đang rất sợ hãi, cứ bám chặt hai bàn tay vào hai bên mép Thạch Đàn:
- Mặt Thạch Đàn đang tự tách khai..., phía dưới toàn là lửa... cứ cuộn cuộn hất toạt lên...rất nóng. A...Hỏa Mệnh Di Tông dường như không còn đủ công năng giúp tại hạ kháng hỏa nữa rồi... làm sao bây giờ? Hãy mau nghĩ cách giúp...giúp tại hạ....!!

Đại Đầu Lão rất ngạc nhiên:

- Không lẽ nào? Trừ phi Hỏa Mệnh Di Tông này tuy được mạo nhận thật khéo nhưng giả vẫn hoàn giả.

Gã kêu:

- Không thể nào. Vì nếu là mạo nhận, tại hạ đâu thể giúp Hữu Hộ Sứ thu hồi đủ hai mảnh Thần Lệnh Trấn Hỏa Giáo?

Đại Đầu Lão chợt cười lạnh:

- Ta chục nhớ, phụ thân ngươi vốn rất thông tuệ. Hiển nhiên nếu tất cả đều do phụ tử ngươi cố ý sắp đặt thì chỉ đến lúc này mọi hư thực chân giả mới bị phơi bày. Hãy khai nhận mau. Có phải tất cả đều là dã tâm của hai phụ tử họ Phong người?

Gã không còn bình tâm được nữa để cùng Đại Đầu Lão Hữu Hộ Sứ phân trần:

- Lão đừng hồ đồ. Thiết nghĩ đây mới chính là âm mưu của lão. Và không ai khác ngoài lão cũng là hung thủ hãm hại đến tuyệt tích song thân phụ mẫu ta. Thật đáng hận là ta đã lầm mưu của lão.

Đại Đầu Lão càng cười lạnh càng trở nên độc ác:

- Đừng vu khống cho ta, mặc dù từ rất lâu ta vẫn mong được tự tay kết liễu phụ thân ngươi. Ất ngươi đang rất muốn biết nguyên nhân? Dễ thôi. Vì từ khi thuận tình kết thành phu phụ cùng phụ thân ngươi, tiểu chủ nhân của bọn ta đã bị phụ thân ngươi dùng miệng lưỡi thuyết phục, đến nỗi sớm quên đi toàn bộ những mối thù diệt môn do lũ tự nhận là danh môn chính phái gây ra. Chưa hết, đã vậy cả hai còn tung tăng vui vẻ, nguyện một đời cùng nhau sống chung hưởng an nhàn, không sá gì bao nhiêu nhân mạng từng bị uống tử, trong đó có cả ngoại tổ của ngươi. Thế nên, thật may đã có thay ta kết liễu hộ phụ thân chỉ là phường ngụy quân tử. Và bây giờ đến lượt ngươi vì toan chiếm đoạt thần công bốn giáo nên tự chuốc họa sát thân. Bốn giáo đâu thể có một giáo chủ ngụy quân tử như ngươi, huống hồ Hỏa Mệnh Di Tông của ngươi ắt là do phụ thân ngươi ngụy tạo.

Đừng oán hận ta hoặc bất cứ ai. Vì tất cả đều là thiên ý, là số phận đã an bài sẵn cho người. Vĩnh biệt! !

Mặt Thạch Đàn vẫn từ từ tự tách khai và khi Đại Đầu Lão chỉ sắp dứt lời thì toàn thân gã cơ hồ đã tuột xuống phía dưới.

Sau cùng, gã rơi.

“Ào...”

Toàn thân gã lập tức bị lửa bao bọc.

“Ào...”

Những luồng nhiệt hỏa nóng khủng khiếp cũng lập tức ngập tràn lên gã:

- A...a...

- o O o -

Có người chạm vào gã. Nhưng tiếc thay gã không nhìn thấy gì ngoài một màn đêm đen dày đặc luôn bao phủ quanh gã. Tuy vậy gã vẫn nghe:

- Đã bảo Kim muội đừng nhìn. Gã này khắp thân đều lở loét, kể cả đầu và mặt cũng vậy, y phục thì không có, chỉ được một mảnh vải khá tinh tươm che ngang lưng. Đâu có đáng để muội nhìn.

Có tiếng nữ nhân đáp khe khẽ:

- Xin Tuấn ca đừng vội trách hoặc có ý nghĩ nào đó ngộ nhận về muội. Vì dù sao gã cũng là một con người, do chẳng may mắc bệnh tật khiến toàn thân lở loét nên bị gia thân hắt hủi chẳng? Tuấn ca hãy nhìn gã, ngữ này ắt gã chẳng còn sống được bao lâu, thật tội, hãy để muội giúp gì đó dù là một ít, cho gã.

- Muội định giúp như thế nào? Muội đâu phải là đại phu, hướng hồ cũng không am hiểu y thuật. Hay muội định ban cho gã một cái chết toàn thân giống như là...

Chợt có tiếng một nam nhân quát:

- Có phải Giang Tuấn người hề không có cơ hội mai mỉa ta thì ăn không ngon, ngủ không yên chẳng? Hoặc giả người ngỗ Từ Nam ta thật sự khiếp sợ Không Động Quyền nên cho rằng có trêu tức, khích nộ ta thì cũng chẳng ai dám

làm gì người? Được lắm, từ lâu ta vẫn muốn lĩnh giáo tuyệt học Không Động phái, người mau lại đây.

- Đừng, Tuấn ca. Thất đại phái lâu nay dù không xem như người một nhà thì chí ít vẫn luôn thâm tình giao du.

- Kim muội đừng mãi ngăn cản. Hãy để ngu ca cho y một bài học. Bằng không, ắt y nghĩ y cao minh, nên mỗi lần có cơ hội là y không bỏ lỡ, cứ mãi tìm cách ghẹo nguyệt trêu hoa. Muội là hôn thê đã định ước cùng ta, nào phải hoa vô chủ? Người mau lại đây. Đừng nghĩ công phu Hoa Sơn phái là thiên hạ đệ nhất.

Lại có tiếng một nam nhân khác quát:

- Đủ rồi, nhất là Giang lão đệ. Từ sư đệ ta tuy vẫn có tính đùa dai nhưng dù sao vẫn là tư sự giữa người và Từ sư đệ. Hãy vì tình giao hảo giữa nhị phái Hoa Sơn-Không Động, Giang Tuấn người đừng lặp lại nữa những lời có ý xem thường Hoa Sơn bốn phái.

- Nghĩa là Bàng Các huynh cũng thừa nhận lệnh đệ Từ Nam đã không phải với đệ trước? Tốt lắm, vậy chỉ cần họ Từ nhận lỗi, đồng thời phải hứa sau này quyết không tái phạm, có như thế Giang Tuấn này mới sẵn lòng bỏ qua.

- Bảo ta nhận lỗi? Giang Tuấn người chưa đủ tư cách, kể cả là đối thủ của ta cũng không. Nếu muốn biết hư thực, người có dám cùng ta động thủ chẳng?

- Bàng Các huynh, xin hãy vì muội, cố ngăn Từ Nam huynh lại. Sao Bàng Các huynh vừa có lời như muốn xúc phạm toàn phái Không Động của muội?

- Liễu cô nương liệu có nghe lắm chẳng? Vì theo ta, Từ sư đệ chỉ đề cập mỗi một mình Giang Tuấn, đâu có lời nào xúc phạm quý phái Không Động như cô nương cố tình nói thêm vào?

- Kim muội hà tất mãi cùng họ đấu khẩu. Họ là huynh đệ đồng môn, nếu chẳng bênh vực nhau mới là lạ.

Gã chợt động cựa thân mình, nào ngờ nghe được ngay tiếng của nữ nhân họ Liễu khẽ thốt vì quan tâm:

- Chao ôi, hóa ra sương đêm rơi nhiều làm gã lạnh. Cũng tại muội chợt bị lôi kéo vào những chuyện chẳng ra gì khiến cho không nhận ra đây là điều muội vẫn có thể giúp gã.

Giang Tuấn bỗng kêu:

- Ôi, không được. Trường bào của Kim muội đâu thể nào dễ dàng dùng để đắp lên người của một kẻ như gã? Há lẽ muội cam tâm chịu lạnh, nhường phần cho gã?

- Hay là Tuấn ca nhường trường bào của mình cho gã?

- Ngu ca ư? Cũng không được. Bất quá ngu ca chỉ nhường cho Kim muội thôi. Gã không đáng.

- Vậy thì Tuấn và đừng ngăn cản muội nữa. Vì phần của muội, muốn nhường cho ai thì tùy muội. Huống hồ muội thật không nỡ nhìn gã lạnh thế này nhưng chẳng giúp được gì.

Và thân gã ngay lúc này chợt được một lớp gì đó như lụa phủ lên trên. Nào ngờ điều này càng làm gã thêm cực quạ, thế nên lại có tiếng nữ nhân họ Liễu kêu:

- Như gã không muốn tiếp nhận? Có phải vì những vết lở loét khắp thân làm gã đau mỗi khi bị cọ xát cho dù chỉ với vật phủ thân? Ôi nhìn này, có người nguệch ngoạc ghi tự dạng lên mặt đất? Là gã ư?

- Đâu? Hãy để ngu ca nhìn nào. Nhưng tối qua, chữ lại mờ, cứ chờ đấy, ngu ca sẽ mang đuốc lại. Thử xem đó là những tự dạng gì.

Chính lúc này chợt có tiếng chép miệng than, bằng giọng khàn khàn như được xuất phát từ một người có thể lực không được sung mãn, nếu không muốn quả quyết là đã bị kiệt lực khá nhiều :

- Thật may là bọn người cũng đã thôi, không còn tiếp diễn nữa những điều ngu xuẩn. Nếu không, sẽ là điểm nhục sư môn một khi bọn người từ động khẩu chuyển sang động thủ. Thật là hổ thẹn.

Nhưng dường như chẳng ai quan tâm đến câu nói vừa nghe. Vì lại có tiếng Giang Tuấn kêu:

- Có đuốc đây rồi. Xem nào. Úy, sao lại là ba chữ: “ Thật hổ thẹn “? Là hàm ý gì?

Giọng nữ nhân họ Liễu chợt cất lên:

- Gã là nhân vật võ lâm? Vì tự dạng này không thể ai khác lưu lại ngoài gã? Còn hàm ý gì ư? Xin Tuấn ca hãy ngẫm lại lời của Nhất Hiệp lão anh hùng cố tình nhắc nhở. Bởi chỉ suýt nữa đã gây họa, hệ lụy đến cả nhị phái Hoa Sơn-Không Động.

- Hừ. Hóa ra gã dù đã nên nông nổi này vẫn tự cho có tư cách bình phẩm về hành vi của Giang Tuấn ta ư?

Gã vẫn đang ngọ nguậy khắp thân, đầu thì cố ngóc lên để nhìn dù với tư thế nằm sấp người xuống. Thế nhưng, hồ như gã không nhìn thấy gì, kể cả ánh đuốc vừa do Giang Tuấn mang lại.

Bàng Các chợt cười:

- Dù vậy gã vẫn tỏ ra sáng suốt, đầu kém gì nếu so với những lời Nhất Hiệp lão anh hùng vừa có ý nhắc nhở. Bởi vì sao, Giang Tuấn người có biết chăng? Vì tự hồ gã cũng biết bản lĩnh người không thể nào là đối thủ của Từ Nam, sư đệ ta. Vậy mà một mình người còn dám buông lời như có ý thách thức cả hai huynh đệ ta. Thật không biết hổ thẹn. Ha...ha...

- Giang Tuấn ta...

- Tuấn ca có mau thôi ngay không. Hay là muốn lúc hồi sơn, muội sẽ đem chuyện này bẩm với sư phụ, rằng Tuấn ca chỉ vì vài lời cợt đùa không đúng lúc lẫn của người ta nên mãi để tâm, cứ tìm dịp làm to chuyện lên, sẽ khiến người người chê cười, sư phụ không biết giáo huấn đệ tử, đốc hạ bất nghiêm?

- Ta..., hay thật, hóa ra Kim muội có ý bênh vực họ Từ? Muội là hôn thê của ta hay của Từ Nam?

- Này, Giang Tuấn người đừng quá hồ đồ. Nếu muốn động thủ, thì Từ Nam ta sẵn lòng, nhưng không được gấp lửa bỏ tay người, đặt điều bịa chuyện muốn vu hại ta. Bổng phái Hoa Sơn quyết không có hạng người như thế.

- Tuấn ca thật quá đáng. Được lắm, muội quyết bẩm báo cùng sư phụ. Liệu xem lão nhân gia có nghĩ muội là hạng xấu xa, hay thay lòng đổi dạ như Tuấn ca bảo chăng?

- Ôi không...! Ta chỉ lỡ lời. Nhưng ai bảo hai sư huynh sư đệ họ cứ hòa nhau, kẻ tung người hứng chọc tức ta, khiến ai cũng nghĩ bổng phái Không Động vì quá kém nên cứ mãi bị người hà hiếp mà không làm được gì.

Giọng khàn khàn yếu ớt lại vang lên:

- Thôi nào. Tuyệt kỹ Hỏa Thần Giáo đã bị một kẻ bí ẩn nhanh tay chiếm đoạt, trong đó thế nào cũng có sự đồng mưu của ác ma Hấp Nguyên Ngũ Phích Lich Sầm Dịch Quân. Và bằng chứng là lão phu suýt mất mạng do bị kẻ đó bắt ngờ ám toán, giúp giải vây cho Sầm ác ma. Đại sự này lẽ ra bọn người nên gấp rút cáo giác với khắp quần hùng. Thật không ngờ bọn người chỉ vì mãi tranh nhau

lời qua tiếng lại, chẳng ai chịu nhường ai nên đã ba ngày trôi qua, thế nhưng dường như chỉ đi chưa được trăm dặm đường. Thật quá chậm nhất là quá muộn so với tình thế đang lúc khẩn trương như dầu sôi lửa bỏng này.

Bàng Các chột hắng giọng:

- Bọn văn bối chậm cũng phần nào vì lo lắng cho thương thế khá nghiêm trọng của Nhất Hiệp lão anh hùng. Nhưng tại sao lão anh hùng quá bất cần, thoát nghi ngờ chỉ một mình âm thầm lên đi dò xét, không lời nào gọi bọn văn bối đi cùng? Hoặc giả chính lão anh hùng cũng có tư tâm, và dụng ý đích thực chỉ là...

Giọng khàn khàn của Nam Cung Nhất Hiệp chột vang lên phần nộ:

- Bàng Các người không được vô lý xúc phạm lão phu. Nên nhớ rằng lão phu vang danh Nhất Hiệp ngoài sáu mươi năm tồn tại trên cõi đời vẫn chưa một lần dù là nghĩ đến bản thân, chỉ mãi lo cho giang hồ đại cục. Thật không ngờ đến lúc này lại cam chịu một tiểu tử hỉ mũi chưa sạch như người chỉ vài lời nói làm bôi nhọ toàn bộ thanh danh trong sạch của lão phu. A...

- Ôi chao. Lão anh hùng lại hôn mê nửa rồi. Lần này mới thật sự nghiêm trọng đây.

- Hừ Liễu cô nương hà tất quá lo lắng. Nam Cung Nhất Hiệp vẫn luôn nhờ Đồng Tử Nguyên Dương Công nên thành danh. Và công phu này, theo Bàng mỗ từng nghe biết, dù thế nào vẫn giúp lão giữ nguyên tính mạng. Nếu chẳng thế thì sao có người vẫn lén gọi sau lưng, bảo lão bất tử sao mãi chẳng chịu chết.

- Bàng Các huynh lễ nào nổi thốt lên những lời thiếu tôn kính như thế? Muội không tán thành, cũng không hề nghĩ Nhất Hiệp lão anh hùng là hạng người có tư tâm như Bàng Các huynh cố ý xúc phạm.

- Còn không ư? Huống hồ cũng như Giang Tuấn từng nhận định, chỉ vì bị xem thường nên tam phái Côn Lôn-Hoa Sơn-Không Động thay vì được sắp đặt tuần phòng riêng biệt như những phái kia, thì luôn được gộp vào nhau. Thử hỏi, giả như phái Điểm Thương chẳng hạn, liệu có bản lĩnh gì cao minh hơn so với bất luận phái nào trong tam phái vừa nêu?

- Thật quá đáng. Người của bốn phái suốt mấy ngày qua vẫn luôn an phận thủ thường, nhất là sau thảm cảnh đã xảy đến với Doãn Kha sư thúc, quyết không can dự vào những cuộc tranh hơi vô bổ đa phần đều do Bàng Các người chủ trương khởi xướng. Lễ nào đến lúc này người lại cao hứng muốn chuyển hướng qua công kích phái Điểm Thương bọn ta?

- Ta chỉ nghĩ thế nào nói thế ấy. Vả lại đâu có sai sự thật? Hay Trầm Hoạch người do có tật nên giết mình, vì cũng liên quan đến những sắp đặt không chỉ bất công mà còn tỏ rõ chủ ý phân biệt đối xử như ta vừa nói?

- Bàng Các người cho rằng đã có phân biệt đối xử? Nếu Trầm Hoạch ta thừa nhận đây là sự thật thì sao? Có phải người sẽ lập tức minh chứng điều ngược lại bằng cách sẽ cùng ta động thủ, hầu minh bạch sở học của bốn phái Điểm Thương có thật sự lợi hại hay không? Nếu vậy, hãy lại đây, Trầm Hoạch ta sẵn sàng chỉ giáo cho người một vài cao chiêu. Nào, ngại gì chứ? Vì ta và người niên kỷ chỉ suýt soát nhau, thời gian truyền thụ công phu võ học ắt hẳn chẳng có mấy may chênh lệch. Huống hồ ta đâu may mắn là đại đệ tử được chuởng môn nhân đích thân truyền thụ như người? Ta chỉ là đệ tử thứ hai, và sư phụ ta cũng đứng hàng thứ hai sau chuởng môn nhân đại sư bá. Hay là người cho ta không đáng là đối thủ? Mà cũng phải thôi. Bởi vì chỉ có Giang Tuấn do đồng bối phận với người nên mới xứng để người chọn làm đối tượng công kích. Đúng như thế chẳng?

Chợt có một tiếng cười lạnh từ xa đưa đến thật rõ:

- Ta cứ ngỡ Trầm Hoạch người sẽ xứng đáng là một trong những niềm kỳ vọng không thể thiếu của võ lâm sau này. Thật không ngờ người cũng kém công phu hàm dưỡng, để rơi vào những lời tranh luận thật sự vô bổ do chính bản thân người từng nhận ra. Thật đáng thất vọng.

- Kim Lăng Tứ Nghĩa?

- Không sai. Nhưng chỉ có một mình Lan Tuyết Thạch ta mà thôi. Vì nếu có thêm ai khác nữa trong Tứ Nghĩa, ta tin rằng những tranh luận của bọn người đã sớm kết thúc từ lâu với kết quả nhất định phải bất lợi cho bọn người và ta dù không muốn cũng chẳng thể hoặc ngăn cản hoặc xoa dịu những tính khí vừa quá thẳng thắn vừa quá nóng nảy của những vị bằng hữu ấy.

- Tiểu diệt Trầm Hoạch xin đa tạ lời nhắc nhở kịp lúc của Lan Tuyết Thạch thúc thúc.

- Liệu người có thật tâm chẳng? Hay mai hậu vẫn cứ thế tái diễn và chỉ càng làm mọi người thêm thất vọng?

- Tiểu diệt không dám.

- Tốt. Còn Bàng Các? Ý người thế nào? Có phải vẫn bất phục và vẫn muốn cùng Trầm Hoạch một phen phân tài cao hạ? Nếu vậy, Lan Tuyết Thạch ta sẵn sàng đứng ra chủ trì, sẽ cho người toại nguyện. Bất quá chỉ nhắc nhở người một điều rằng phái Điểm Thương vì đã có Doãn Kha bạc phúc vong mạng, đó là điều

ta vừa nghe bọn người đề cập thì duy nhất chỉ có thể thay vào vị trí của họ Doãn trong Điểm Thương Thất Tú bằng một mình Trầm Hoạch mà thôi. Ta hy vọng bản thân người nên tự hiểu vì sao đúng không?

- Thúc thúc muốn ám chỉ bản lãnh của họ Trầm thật sự cao minh hơn Bằng Các này?

- Hừ, hóa ra người vẫn bất phục? Thôi được, đã đến lúc ta không ngại thổ lộ cho bọn người một điều, rằng Trầm Hoạch nhờ tư chất hơn người, lại có tính khí luôn giữ được trầm tĩnh, nên đã được chưởng môn Điểm Thương phái chọn, đồng thời gần đây cũng đã bắt đầu khởi luyện Truy Phong Kiếm Pháp Tam Thập Lục Thức.

- Úy, sao Lan Tuyết Thạch thúc thúc biết tin này, trong khi khắp các đồng môn sư huynh đệ của Trầm Hoạch tiểu diệt hiện vẫn chưa được loan tin?

- Nếu như Doãn huynh đệ dừng gặp chuyện chẳng lành ắt ta không dám cũng không có tư cách vượt quyền tiết lộ. Trái lại, đây là mệnh lệnh do chưởng môn đại sư bá của người nhờ ta truyền đạt. Là người không cần vội hồi sớ, thay vào đó cứ đến Tung Sơn Thiếu Lâm phái. Nhưng đến để làm gì thì người sẽ được sư phụ người đích thân giải thích. Tương tự, đây là mệnh lệnh của chưởng môn tam phái Côn Lôn-Hoa Sơn-Không Động cùng nhờ ta chuyển đạt, bảo tất cả các đệ tử mau mau khẩn cấp hồi sớ.

- Thúc thúc, vậy còn Nhất Hiệp lão anh hùng thì sao? Tiểu diệt nữ là Liễu Hoàng Kim, đệ tử Không Động phái, thiết nghĩ phải có ai đó thay thế chăm sóc cho lão anh hùng.

- Mọi thông tin liên quan đến diễn biến từng xảy ra tại tổng đàn Hỏa Thần Giáo đều do Nam Cung Nhất Hiệp lần lượt đưa về cho các phái. Thật không ngờ kể cả Nam Cung lão anh hùng cũng lâm cảnh ngộ này. Đây là điều vì chẳng ai dám tiên liệu đến nên thật sự chưa có sắp đặt chủ trương. Thôi thì cứ để ta đảm nhận. Kỳ dư từng người bọn người nên khởi hành cho sớm. Vì tình thế quả đã đến lúc khẩn trương đúng như lời lúc nãy lão anh hùng từng đề cập nhắc nhở. Nhưng còn gã này thì sao đây? Gã là ai? Vì đâu ra nông nổi này? Có ai trong bọn người biết chút gì về gã chẳng?

- Bọn tiểu diệt nữ đang dừng chân tìm chỗ nghỉ qua đêm thì tình cờ phát hiện gã.

- Dường như gã cũng là nhân vật võ lâm. Nhưng vì toàn thân bị lở loét cùng khắp nên tiểu diệt dù ngấm ngấm chú tâm dò xét vẫn không mong biết rõ lai lịch xuất xứ gã.

- Trầm Hoạch người dựa vào đâu để đề quyết như thế?

- Thoạt tiên đấy chỉ là nhận định của Liễu Hoàng Kim cô nương. Sau đó, lúc tiểu diệt thật sự chú mục nhìn thì phát hiện những tự dạng do chính gã cố ý viết ra có biểu lộ một nội lực nhất định.

- Có nội lực? Đều là những chữ được nguệch ngoạc viết ra, đấy là điều không riêng gì Bàng Các ta nhận thấy. Họ Trầm người nhận định thế nào mà bảo là có nội lực?

- Phải đấy. Lan Tuyết Thạch ta cũng muốn nghe một lời giải thích từ chính Trầm Hoạch người.

- Có không ít những hạt cát bị vỡ vụn ngay nét đầu của từng tự dạng. Và tiểu diệt tin rằng Lan Tuyết Thạch thúc thúc cũng thừa đoán nguyên do là gã cơ hồ phải dốc lực cho một việc kỳ thực không hề khó nếu gã dừng lâm tình cảnh này.

- Khá lắm! Người đã đoán đúng và một lần nữa chứng tỏ chưởng môn đại sư bá của người không hề nhận định lầm. Bàng Các người liệu đã đủ tâm phục khẩu phục Trầm Hoạch?

- Lời của bọn tiểu diệt chỉ là tạm biệt. Chúng ta mau đi thôi, Từ Nam sư đệ.

- Chúng ta cũng mau quay về thôi, Kim muội. Nhưng trước hết muội hãy khoác tạm trường bào của ngu ca, kéo lạnh.

- Lan Tuyết Thạch thúc thúc...

- Ta hiểu rồi. Ta sẽ cố giúp gã nếu có thể. Vậy là nha đầu người đã nhường áo khoác ngoài cho gã? Người từ tâm như người cho dù tốt nhưng sau này e gặp nghịch cảnh cũng nhiều. Hay hơn hết hãy luôn quan tâm và đừng tạo thêm nữa những ngộ nhận đối với Giang Tuấn, hôn phu của người. Đi đi. Kể cả những đệ tử Côn Lôn phái, Điểm Thương phái cũng vậy. Hãy tự bảo trọng.

- Thúc thúc chỉ còn một mình, thu xếp thế nào với Nhất Hiệp lão anh hùng và một gã khó thể biết sống hay chết mai?

- Trầm Hoạch người muốn giúp ta? Cũng tốt. Ta giao gã cho người. Đi nào.

- Thúc thúc đã có sắp đặt?

- Suyt. Cứ theo ta thì rõ. Nhanh nào. Vì chúng ta cần phải đến nơi trước khi trời sáng. Hãy cố đuổi cho kịp ta. Nào!

“ Vút! Vút! ”

- o O o -